Ч. 170 Второк 1 (13) Серпня 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 6.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Оповіщене.

На основі Найвисшого патенту з дня 5 серпня с. р., котрим розвязано Сойм Королевства Галичини і Володимириї з Великим Княжеством Краківским і рівночасно заряджено предприняте нових виборів, розписує ся отсим по мисли §. 6 статута краевого з дня 26 лютого 1861, загальні вибори до Сойму Королевства Галичини і Володимириї з Великим Княжеством Краківским і устанавляє ся яко день виборів в округах виборчих громад сільских **25 вересня 1895**, в округах виборчих згаданих в §§. 2 і 4 орд. виб. сойм. Міст і Палат торговельно-промислових **30 вересня 1895**, а в округах виборчих більших посїлостий **2 жовтня 1895.**

Вибори тиї відбудуть ся в повисше означених днях в місцях вибору законом приписаних (§. 1 орд. виб. сойм., після звука закона з дня 26 червня 1887 Ч. 48 Дн. зак. кр., §. 2 орд. виб. сойм. і §. 6 орд. виб. сойм. після звука закона з дня 17 грудня 1884 Ч. 1 Дн. зак. кр. з р. 1885).

Постановленя що-до годин і місць, в котрих вибори мають відбути ся, будуть означені в картах леґітимацийних, котрі управнені до вибору отримають в своім часї.

Президия ц. к. Намістництва.

Львів, 12 серпня 1895.

Российский комунікат о Болгариї.

Болгарска справа увійшла вже здаєсь в ту фазу, в котрій що хвиля буде робити якісь несподїванки. Найновійшою такою несподїванкою, а певно ще не послїдною, єсть российский комунікат о Болгариї, котрий як тепер показує ся має бути фальшивий.

Фальшоване документів в послїдних десятках лїт повтаряло ся вже кілька разів; пригадуємо лиш ту історию з фальшивими документами в Копенгазї, які хтось (говорено що Орлеани) мали підсунути цареви Александрови III, а котру то справу опісля мусів кн. Бісмарк особисто поясняти цареви. Щось подібного лиш на малу скалю стало ся і тепер, а річ була така:

Коли депутация болгарска вернула з Петербурга і розійшла ся вість, що єї заходи в Росиї не остались без успіху, появив ся дня 1 с. м. у віденьских ґазетах комунікат, повторений як говорено за вістию вийшовшою із дуже достовірного жерела российского. Комунікат той робив звістну ріжницю межи болгарским народом, а кн. Фердинандом і єго правительством. Сказано було, що Росия не потребує мирити ся з болгарским народом, бо уважає єго за братний і длятого то принимано щиро болгарску депутацию. Однакож що-до т. зв. болгарского правительства, то Росия буде стояти завсїгди на становищи берлиньскої угоди і не буде з ним нїколи зносити ся.

„Доки Болгария — так було сказано дальше в комунікатї — буде стояти під властию накиненого їй узурпатором правительства, доти она для Росиї не істнує, і она не має можности навязати з Болгариєю відносини. Росия жадає попросту переведеня берлиньскої угоди, значить ся, вибору князя законним собранєм, згоди Порти на сей вибір і на внесене Порти потвердженя сего вибору державами, підписавшими берлиньску угоду“.

Така вість мусїла кн. Фердинанда облити як би студеною водою і річ легко понятна, що зараз розійшла ся чутка, що він не верне вже до Софії, що думає абдикувати і т. д. Але незадовго по тім появили ся у францускихґазетах особливо же у Figar-і, вісти заперечаючі правдивість того комунікату. На то відповів знов віденьский Fremdenblatt доказуючи по кілька разів, що згаданий комунікат походить з певного жерела і що майже такі самі гадки, як ті, що містять ся в комунікатї висказав российский амбасадор в Парижи перед одним з болгарских політиків, котрий належить до опозициї, але до партиї, прихильної династиї Кобурґа. Також і ц. к. бюро кореспонденцийне заявило ще раз, що оно дістало згаданий комунікат з российского жерела урядового.

Девять днів торочилась ся справа в прасї европейскій. Тим часом згаданий комунікат оббіг по цілій Европі; єго повторили навіть і российскі ґазети. Аж ось нараз появило ся урядове запереченє российске правдивости згаданого комунікату. Віденьске ц. к. бюро телєґрафічне розіслало таку депешу: „З Петербурга доносять: Российска аґентия телєґрафічна оголошує: Після автентичних інформаций не вислано до праси заграничної ніякого российского комунікату що-до Болгариї. В виду того ц. к. телєґрафічне бюро кореспонденцийне стверджує, що вість з Петербурга з дня 1 серпня о становищи занятім Росиєю супротив Болгариї, переслано єму з телєґрафічної аґентиї

6)

БІДНИЙ МАРКИЛЬ.

Відзначена нагородою новеля Т. Комбого.

(Переклад з францускfoго).

(Дальше.)

Феликс Пренель знав ся добре на всїлякого рода контрактах і умів до послїдної букви на память всї ті викрути, якими найнесправедливійший справі можна дати зовсїм законний вид. Написав отже до пять мінут контракт, котрий виглядав ніби то дуже справедливим і честним, але зробив у нїм дописку, котра більше менше була така:

„А що весь найметів час належить до ґазди, то згаданий повисше Маркиль Оверне не сьміє нїкому иншому робити якусь службу без призволеня Феликса Пренеля, свого ґазди і той буде визначувати за то в случаю потреби заплату“.

— Прочитайже тепер тото і підпишись своїм іменем.

Маркиль прочтав і підписав; а що з него була наскрізь честна душа, то у него більше значило устне приреченє, яке дав, як той підпис, який поставив, як курка лабою.

— Штука вже готова.... вже все в порядку, хотів я сказати — поправив ся Феликс Пренель складаючи папір і ховаючи єго до свого записника. — Тепер можеш собі іти, Маркилю; нинї будеш то робити, що тобі визначить Альвіна. А жінок слухай, бо з ними не так легко дійти до кінця і длятого треба завчасу і довго учити ся.

Тут усьміхнув ся він знову, але як би силував ся до того. Нинї чогось таки дуже зібрало ся єму на жарти; але ті що знали Феликса Пренеля, бояли ся більше єго веселости, як ніби тої строгости, яку він звичайно удавав.

Маркиль отворив вже був двері, коли єму нараз прийшло щось на гадку і то спинило єго на порозі. Ґазда був нинї такий веселий, чому би єму не відважити ся?

— Ґаздо — відозвав ся він — наша козуля.... вже знаєте....

— Забирай ся до чорта з твоєю козулею — крикнув Феликс Пренель, котрий став вже був щось рахувати в своїм записнику. — От як він собі розбирає! Забирай ся до своєї роботи!

— Можна богато зискати, а не стратить ся нічого — сказав Феликс Пренель сам до себе, коли Маркиль замкнув за собою двері. — З добрими інтересами то так само, як з тими сморжами; треба лиш мати добрий ніс, щоби їх винюхати! Міліонером з него не стану, але все-таки зароблю на рік яких кілька сот франків, а при тім не страчу нічого, нічогісенько! Дурний же бо то нарід, що так дає здирати з себе шкіру таки живцем! Але на сьвітї мусять бути всїлякі люди.... та й нїчо зле, що так єсть на сьвітї. Тепер не треба нічого більше, лиш коби ще знайшли ся такі, що за ним би питали; але знайдуть ся і ті, знайдуть!

Тимчасом ішов Маркиль поволи і засумований через челядню. Тереня закотивши рукави стояла коло ослона і помивала начинє. Руки у неї були красні і мягонькі, хоч великі і опалені як у сільскої дівчини, але все таки дуже красної будови; такі руки, від котрих аж якось любо стає на серци, коли они стиснуть і котрі уміють не так пестити як підпирати.

Молода дївчина добачила зараз, що Маркиль чогось засумований. Мимо приреченя батька она таки побоювала ся, що він щось недоброго задумав з Маркилем, і хоч він впрочім був байдужний для неї, постановила собі зараз взяти єго в оборону, бо він сам не умів боронити ся.

— Що тобі Маркилю? Хтось тебе чимсь зажурив? — відозвала ся она в тій хвили, коли він хотів виходити з челяднї.

— Нї, панно Тереньо. Менї прийшла лиш на гадку наша козуля — відповів він і видивив ся він здивований, бо доси того не бувало, щоби то когось що обходило, що єму єсть.

— Твоя козуля?... Ну тепер вже розумію! А що-ж хотять з нею зробити, Маркилю?

— Гануся кажуть, що єї продадуть.

— Ну, то чей знайде доброго ґазду — відповіла Тереня таким голосом, як то потїшає ся дїти. — То добра козуля.

— Дуже добра, а яка красна! Та й ро-

Вольфа в Берлинї, котра від многих літ присилає ц. к. бюрови телеграфічному вісти з Росиї. Також стверджує телеграфічне бюро кореспонденцийне, що при депеши була замітка: „З перворядного жерела“. — В тексті донесеня було сказано дословно: „На основі інформаций засягнених в міністерстві справ заграничних можемо завірити, і т. д.“ В виду сеї обставини не мало телеграфічне бюро кореспонденцийне причини сумнївати ся о автентичнім характері вісти, а то тим менше, що зміст его годив ся з попередно звістними вістями о намірах российского правительства і не було ніякої причини думати, що в становищи Росиї настала якась зміна, особливо же, коли на кілька днїв перед тим брукссльский Nord помістив статю, що доходила до таких самих висновків.

Так отже оправдало ся віденьске бюро кореспонденцийне. Остає отже ще лиш двояка можливість: або згаданий комунїкат був сфальшований, або був правдивий. Бюро Вольфа не дало ніякого пояснення сеї справи, отже виходна таке, що межи добрими приятелями сокира дить пропала. Коли комунїкат був дійстно фальшивий, то він міг вийти хиба з бюра Вольфа або з российскої аґенциї телеграфічної. Однакож праса віденьска і берлиньска уважає сю справу остаточно за маловажну, а звертає увагу на само заперечене з Петербурга і уважає его за річ великої ваги. Насамперед ставить она питане: Длячого правительство российске, коли уважало той комунїкат за фальшивий, не заперечило его зараз і то в урядовій ґазеті але чекало аж девять днїв? Чому дальше лиш сказано коротко, що згаданого комунїкату не висилано до праси заграничної, а о становищи Росиї до Болгариї не говорить ся нїчого. Neue freie Presse приходить длятого на здогад, що згаданий комунїкат не був сфальшований, лиш правительство российске побачивши, яке враженє зробив комунїкат, хотїло его ослабити. Берлиньска праса знов єсть того погляду, що комунїкат був призначений для Европи і в нїм говорила урядова Росия, а заперечене було призначене для Болгариї і в нїм відозвала ся неурядова Росия. Кн. Фердинанд знав о тім, що появить ся заперечене і він набрав знову відваги їхати до Болгариї. Prag. Abendbl. доносить знову яко річ певну, що митроп. Климентий обіцяв в Росиї, що кн. Борис перейде на православіє, а єму сказали, що то мало би добрий вплив на відносини Болгариї до Росиї. Наконець треба ще й то мати на увазї, що з Болгариї вийшла вість, що наколи-б не удало ся помирене з Росиєю, то Болгария готова оголосити ся независимим королевством. Вісти ті вказують на то, що у відносинах Росиї до Болгариї настала якась зміна, а виразом еї було заперечене згаданого комунїкату. Остаточним результатом всего єсть, що кн. Фердинанд, котрий на нинї відложив свій виїзд до Софії, вертає туди вже з більшою надією на дружбу Росиї, але коли-б надія его сповнила ся, то річ майже певна, що він буде мусїв спісля так танцювати, як єму Росия заграє. Які впрочім настануть дальші зміни в справі болгарскій, то покаже недалека будучність.

Перегляд полїтичний.

Вибори до галицкого сойму з нинїшним днем вже розписані і рух виборчий розпічне ся у нас вже на добре. Вибори в Чехії, як доносять з Праги, будуть розписані мабуть аж на 20 і 30 жовтня.

Мінїстер справ внутрішних і предсїдатель ради мінїстрів ґр. Кільмансеґґ видав директиву, як мають поступати урядники в справах тайни урядової і при виконуваню своїх прав горожаньских. Єсть там такоже бесїда про участь урядників в зборах і товариствах та в руху виборчім.

Вчера відбувало ся в Будапешті віче немадярских народностий. Вибрано трох президентів після народностий: Михайла Політа (Серб), Папа де Басешти (Румун), і дра Павла Мудрона (Словак). Ухвалено вислати телеґраму преданности до Є. Вел. Цїсаря і ухвалено проґраму зложену з 21 точок, з котрих найважнїйші: Словаки, Румуни і Серби заключають союз для охорони ненарушимости краю, котрому один нарід не може надавати характеру. Национальна автономія має бути удержана в обмі дотеперішного подїлу на комітати.

З Софії доносять, що коли там став звістний комунїкат российский з 1 с. м.; то правительство наказало друковати окружники до всїх префектів, щоби лагодили вибори до скликаня собрания на надзвичайну сесию. Коли-ж відтак появилось заперечене того комунїкату, то окружники завернено вже з почти.

Новинки.

Львів дня 12 серпня 1895

— **Відзначеня.** Є. В. Цїсар надав п. Управителеви Мінїстерства судівництва др. Каролеви Краллєнберґ-Краллєви велику ленту ордера Франц Иосифа.

— **Товариство взаїмних обезпечень „Днїстер“** видало в місяци липни с. р.: 3245 важних поліс на обезпечене вартости 1,605.214 зр. а. в. (попередного року в липни було 1749 поліс на 893.611 зр. обезпеченої вартости). Разом від 1 сїчня до кінця липня 1895 єсть 17.064 важних поліс на обезпечене вартости 10,034.869 зр. а. в. (в тих самих 7 місяцях попередного року було 10.382 поліс на суму обезпечену 6,567.420 зр. а. в.) — Шкід прибуло в липни с. р. 39 случаїв, разом отже з попередними було до кінця липня с. р. 250 случаїв шкід, — з котрих виплачено уже 241 шкід, в 2 случаях виплату здержано, а 7 шкід власне ліквідує ся. Сума всїх тих 250 шкід виносить 47% від суми чистої сегорічної премії. Львів 9 серпня 1895. — Дирекция.

— **Заряд інститута дївочого СС. Василиянок у Львові** просить нас оповістити, що речинець внощеня прошень устних або письменних о приняте на сей рік шкільний до згаданого інститута кінчить ся з днем 18 с. м. Пізнїйше внесені прошеня не будуть увзглядненї, винявши якісь важнї причини.

— **Виділ Товариства сьв. Ап. Павла** має честь запросити Впр. и Всч. Братей сьвященослужителїв всїх трех дїецезий до участи в духовних реколекциях, котрі відбудуть ся на днях 2, 4 і 5 вересня с. р. в забудованю гр. кат. семинариї духовної у Львові. Початок дня 2. вересня о год. 6 вечером. Тих Впр. і Всч. оо. Собратей, котрі наміряють взяти участь в тих реколекциях, упрашає Виділ о письменне повідомлене під адресою: Впр. о. Туркевич прадат, ректор гр. кат. сем. дух, — ул. Коперника 36.— найдальше до дня 25 серпня с. р. а то в цїли відповідного приладженя для удержаня участників. Такса за цїле удержане в часї реколекций означує ся на 5 зр., котрі кождий з участників зложить в руки Впр. о. предсїдателя. — Заразумна до того.... а відтак ще менї здає ся, що она мене любить — додав Маркиль з тиха.

Терени станули нараз сльози в очах. Та й она, богацка донька, не мала майже нїкого, хто би еї любив.

— Знаєш що, Маркилю, я би мала велику охоту купити тоту козулю — відозвала ся она і глянула на Маркиля хотячи знати, яке враженє зроблять на него ті слова. — Я люблю козяче молоко, а відтак і ти сам будеш міг еї годувати. Що ти на то скажеш?

— Ґазда не схотять — відповів Маркиль і покивав сумно головою.

— Чому нї? Коли ґаздиня схоче, то й ґазда схоче — відповіла Тереня усьміхнувшись. — До завтра рана буде твоя козуля вже тут. Ну, як, рад ти з того, Маркилю?

Він подивив ся на ню, а очи єму так засьвітили ся, як ще нїколи доси. Але Тереня ще мало его знала, щоби побачити ту ріжницю, і длятого стало їй якось трохи дивно, коли він сказав на то лиш отсих кілька слів: „Спасибі' ґаздине“ — і вийшов чим скорше.

— Не дуже він тим втїшив ся — подумала она собі.

Але она не могла того знати, що се маленьке добродїйство вирве Маркиля з его морального задеревіня, та запалить в его серци оживляючий огник прихильности і щирої преданности, що зробить з него зовсім иншого чоловіка.

— Що би я для неї за то зробив? — питав молодий чоловік сам себе, коли виходив.

Альвіна була на обійстю і зараз знайшла єму роботу.

— Ходи та поможи менї наносити до кітлів води — кликнула она на него. — Завтра зачинає ся пране, а коли я не зроблю половини роботи, то буде то тягнути ся аж до сьвятого Нїколи! Бо то, бачиш, з нашого другого паробка великий пан, волів би згинути із спраги, заким би поміг витягнути кілька ведер води. А наші обі дївки то лиш би строїли ся і таких з них хосен, що хиба лиш вправити їх в раицї за скло; їм здає ся, що то їм зараз руки повідпадають, як би до кількох кітлів води наносили! Та й у тебе бачу, не богато сили; виглядаєш, як би-сь ся вигодував на сухій траві! — При тім змірила она тоньку стать Маркиля очима від голови до ніг. — Та чей вже буде досить тої балаканини — відозвала ся она відтак дуже остро. — Лїпше би-сь зробив, як би-сь не говорив, а ведро води набрав.

Маркиль лиш здивував ся і як мовчав так мовчав та лиш тихцем сам себе питав, коли то він щось говорив.

Сильними руками підняла Альвіна ведро на голову і пішла з ним певним кроком до прачкарні навіть не придержуючи ведра руками, так, що аж дивно ставало, як оно держало ся у неї на голові.

Маркиль набрав і своє, взяв его на плече і підпер злегка правою рукою та пустив ся як-раз через обійстє, коли напротив него надійшов старший паробок.

— Що.... нова дївка? — відозвав ся він покепкуючи. — То ти називаєш ся хиба Маркилина? Кажи собі ще привязати запаску! Прийду подивити ся, як будеш милити!

— Та й тебе здало би ся намилити — сказав на то Маркиль, споглядаючи спокійно на кепкуючого, котрий за свою чистоту певно не дістав би був нагороди.

— Що? Ти ще будеш пащекувати? Зажди, натру я тобі уха! — При тім друлив він Маркиля так сильно, що той спотикнув ся, а вода широкою струєю полила ся на напастника, котрий навіть не мав вже часу скочити на бік. Але замість щоби охолонув від студеної води, взяла его ще більша злість.

— Ти то навмисне зробив! — крикнув він обтрясаючись з води і наставив ся з кулаком до Маркиля.

— Та же преці дуже добре знаєш, що ти сам мене трутив — сказав Маркиль, підоймив ведро з землї і пішов знов набрати води не гайнуючи часу на сварцї.

— Або я того не виділа? — крикнула Альвіна, що на то прибігла. — Так — говорила она дальше, ставувши перед змоченого, що викручував рукави своєї полотнянки. — А ти ще до того й брешеш? Маркиль навіть не має на стілько розуму, щоби щось такого робити навмисне! Але добре тобі так, колись его друлив! Добре то кажуть пан-отець на проповіди, що безбожний сам собі яму копає; як би ти ходив до церкви, то би-сь також того навчив ся! Ну, тепер ти вмитий на дві недїлї! Іди-ж на сонце та обсуши ся! А коли тобі буде ломити кости, то нагрій собі води з ящірками і скупай ся, а буде тобі лекше!

От таким дїлом зробив собі Маркиль мимоволї ворога, але заразом і союзника, бо й нещасте завсїгди на щось придасть ся. Альфонс, старший паробок, сидів Альвінї таки аж в самій печінцї від тої пори, коли він еї одного разу спитав, коли она буде обходити свій ювилей. А того не могла вже стерпіти й християньска терпеливість честної дївчини, коли хтось говорив, що їй незадовго буде вже пятьдесять літ! То така образа, котру прощає ся лиш тогди, коли іде ся до сповіди, але котрої нїколи нїкому не забуває ся. Через цїлу тоту пригоду з ведром пішов Маркиль у Альвіни дуже в гору.

зом мае честь видїл Тов. сьв. Ап. Павла запросити всїх Вп. членів на загальні збори, котрі відбудуть ся дня 6 вересня с. р. в духовній семинариї у Львові. Початок о год. 9-ій рано. — Порядок загальних зборів слїдуючий: 1) По відправленю служби Божої о год. 8-ій рано, — слїдує отворене загальних зборів дотеперішним предсїдателем. 2) Вибір предсїдателя на час загальних зборів. 3) Справоздане секретаря і касиєра. 4) Вибір контрольної комісиї. 5) Вибір нового видїлу. 6) Внесеня членів. Єсли би зайшла яка зміна, то оголосить ся в часописях. — Від Видїлу Товариства св. Ап. Павла. — Львів, дня 15 липня 1895. — *Л. Туркевич*, предсїдатель. — *Е. Гузар*, секретар.

— Судний день в Перемишли. В ночи з 3 на 4-го с. м. захоровало в Перемишли головно в середмістю майже рівночасно над сто осіб серед проявів холери (вертаня, розвільненя і корчів). Се викликало страшний рух у містї, цїлу ніч взивано лїкарів, аптика не замикала ся, по улицях розлягав ся зойк і плач а мешканцї дїльницї жидівскої покидали доми і перебували під голим небом. Перехід хороби, хоч сильної, був скорий, а померло лише троє людий. Другого дня рано пійшла по містї вість, що сотки захорували а десятки померли. По дощи, що упав в недїлю з полудня, воздух охолодив ся і було вже лишь кілька нових випадків недуги, і то вже лекшої, а хорі з того ночи скоро поздоровіли. В понедїлок рано зарядив лїкар міский секцию тїла одного померлого челядника кравецкового Цайлера і показало ся, що він помер на нежит жолудковий. Мимо того післано секти до Намістництва для переведеня дослїдів бактеріольоґічних. Крім того перевело міске бюро санїтарне совістну дезінфекцию мешкань, де були випадки слабости. В три днї стан здоровля став у містї нормальний. Незвичайне явище занедужаня тілько осіб одної ночи доходили лїкарі і вислїдили ось що: Хорували переважно біднїйші жиди, котрі по пятидневім острім пості, який наказав рабін, наїли ся в суботу зимного мяса, звареного ще в четвер, а до того прийшли ще огірки, яблука, квасне молоко та вода. Ось ясна причина слабости, котра була холериною а не холерою.

— Зміна властителя. Маєтність Чортків місто продав гр. Витовт Волиньский Сестрам милосердя для фундациї убогих запису Єронима Садовского.

— Утїк з вязницї в Станїславові Онуфрий Кухар, що відсиджував там кару 3-лїтної вязницї за крадїж. Кухар є родом з Лисятич, має 33 роки і утїк в цїлковитій арештантскій одежи.

— Гради і бурі. В Долинянах, в рогатиньскім повітї 5-го серпня о 4-ій годинї з полудня знищив град всї ярі засїви. В роцї 1891 витовк град все, а взявши на увагу, що по причинї миший, мокрого року і неврожаю слїдуючі роки були тяжкі, то можна собі представити роспуку народа, котрий ходить по полях і ломить з плачем руки. — В Добротворі, повіта каменецкого, 5-го серпня о годинї $8^1/_2$ вечером лютила ся страшна буря з громами, дощем і градом, величини лїскового оріха. З церкви і з костела зірвав вітер хрести, поломав і повиривав з корінем богато дерев, а один великий вяз коло руского приходства повалив на дах і заломив его. — В Стрілисках, повіта бобрецкого, 5 го серпня буря з градом захопила села Дулиби, Грушовицї, Підбуж, Любшу, Русятичі і зрівнала з землею майже все збіже. Лише часть жита була в копах, але вітер копи порозкидав, а злива замочила. Град був такий великий, що поодинокі кусники важили по кілька дека і поранили богато людий. „По чотирох роках неврожаю — пишуть з відтам — здавало ся, що сей рік бодай в части допише. Тимчасом одна хвиля знищила все і нарід безрадний ломить руки, а єсли ще бараболї не допишуть, то голод певний". — В Давидові, повіта львівского, 5-го серпня о годинї 8-ій вечером надтягнули хмари від західно-полудневої сторони з громами і блискавками. Шалений вітер повиривав дерева з корінем, а град величини волоского оріха посипав ся так густий, що в пятьох мінутах покрив землю верствою на 3 цалї грубою. Всї плоди земні на полях і по огородах знищені. Окрестність виглядає як пустиня, а нарід в розпуцї. — На веснї, як озимина пропала, люди, не маючи насїня на засїв ярини, запозичились на грубий процент у всяких віритєлїв, навіть по банках. Озимину переорано і засїяно яриною, а тепер анї з озимини анї з ярини вїякої користи; позістали лише лихварскі довги та розпука.

— Про недавну бурю з градом пишуть з Щиреччини: Не минуло і нашої сторони велике нещастє, яке простягло ся широко над нашим краєм 5 с. м. Густі хмари залягли полудневo-всхідну і полудневo-західну часть неба около 8-ої години вечером. Блискавка за блискавкою осьвічувала затемнений видокруг і небом подув скажений вихор, перевертаючи полукіпки, стирти сїна, навіть хати, вивертаючи дерева, уносячи сьвітами зжате на поміть збіже. Сипнуло градом, вибиваючи все, що тілько було на поли: озимий овес, гречку, яру пшеницю, ячмінь, капусту, фасолю, бульбу і др. Град винищив плоди в громадах: Демни, Горбачах, Черкасах, Вербіжи, Гонятичах, Кагуеві, Ланах, Пісках, Добрянах, Гуменцї, Дмитрю, Попелянах і других. Яка велика була буря, можна пізнати з сего, що в Горбачах в дворі шалений вихор підніс цїлїсінький дах з нової на збіже шопи довготи на 30 сяжнів, а потім кинув его на зруб та поломив на кусники. В селї Г., рудецкого повіта, мала буря перевернути горі коренем велику двірску стайню і убити десять коров і трех пастухів. — Дальше пишуть з Тухольки в Стрийщинї: Страшна буря з дощем і градом навістила також підбескидскі села: Кямець, Тухольку, Сморже і другі. Збіже, котре ще на пни, прибив град до землї. Буря дуже богато будинків поперевертала а може четверту часть дерев по лїсах повиривала або на двоє переломила і в наслїдок того богато товару вертаючого лїсом серед бурі привалили дерева. Пастухів кидала буря з місця на місце і многі з них потерпіли менші а навіть більші ушкоди.— Ся буря захопила також і Перемишльщину, але там мабуть обійшли ся без значнїйших шкід.

— Великий вибух. В Фрайберзї в Саксониї вибух передвчера о 11-ій годинї в ночи, в окрузї фабрики динаміту віз, на котрім було 30 сотнарів динаміту, призначених на висилку до Маріенберга. Гук було чути на кілька миль довкола. На щастє, з людий нїхто не стратив житя.

— Померли: В Льондонї, дня 5 с. м. Фридрих Енґельс, один з творцїв социялїстичної теориї, в 75-тім роцї житя; — в Ґольдеґ під Зальцбурґом, в пятницю вечером, Адольф Ґайстленер, радник краєвої Дирекциї скарбу у Львові, в 67-ім роцї житя; — у Львові, Іван Свобода, аптикар і бувший бурмістр місточка Грималова, в 54 тім роцї житя; — о. Михайло Бачиньский, сьвященик-ювилат, парох Запитова, деканата львівского, упокоїв ся 8-го с. м. нагле в 78-ім роцї житя, а 52-ім сьвященьства.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Прага 12 серпня. На етноґрафічній ческій виставі перейшов вчера через турнїкети міліоновий платячий гість.

Брест 12 серпня. Француский корабель забрав вчера 41 людий із залоги нїмецкого корабля „Міранда", що в наслїдок густої мраки затонув без слїду.

Ішль 12 серпня. Приїхали тут управитель міністерства просьвіти др. Ріттнер, шеф ґен. штабу ґен. Бек і радник державний Бравн.

Вашінґтон 12 серпня. Американьский корабель воєнний відплив до Сириї, щоби там взяти в оборону горожан американьских Сполучених Держав, взглядно розслїдити справу нападу на американьску школу місийну в Тарзос.

Петербург 12 серпня. Міністер фінансів Витте виїхав за границю.

Льондон 12 серпня. З Пекіну доносять, що американьскі і анґлїйскі кораблї воєнні відплили до Фу-чан (міста де була різня Християн).

Надіслане.

Школа в Махнові (почта, повіт і стация зел. Рава Руска) з язиком викладовим руским, потребує учителя надетатового. Крім платнї з ц. к. каси, мав би помешкане в будинку шкільнім, обід, вечеру і пране у підписаного, за що був би обовязаний учити тепер одного, пізнїйше двох маленьких синків. Порозуміне лично або письменно.

О. Корнило Кузик, парох.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

— З него добрий робітник — говорила она сама до себе придивляючи ся єму радо при роботі, при котрій він анї на хвильку не станує. — Наш ґазда знав, кого собі найняти; я то повинна була зараз знати, бо він на слїпо нїчого не купує.

— Оттак красно — відозвала ся она до Маркиля, коли той нарубавши дров складав на купу послїдні поліна. Тепер буде вже чим під кітлами палити. Панна Тереня буде рада з того, що так все до праня приготовлене.

— Гадаєте, що она буде рада? То скажіть, що я би ще для неї зробив!

Альвіна лиш видивила ся на него здивована і подумала собі: Не знаю, як она то робить, але она їх всїх чарує!

Але хоч она при тім важко і тужно вітхнула, то все-таки не було в тім нїякої заздрости. Стара дївчина поважала і любила свою ґаздиню, подивляла єї щиро і уважала то за зовсїм природне, коли й другі так само робили.

Аж до вечера був Маркиль при роботї то на обїйстю то в стайни, але коли сонце стало заходити споглядав він тужливо на пасовиско, що нїби купало ся в сьвітлї, і на зелені спади, на котрі вже сосни кидали свою тїнь. То-ж то би туди був полетїв, бо сумерк то все була его пора, его час відпочинку, его торжественна хвиля, хвиля его мрій. Але задзвонили на вечерю і він не важив ся іти в ліс, хоч і як его тягнуло.

Але по вечери люди порозходили ся; одні посїдали собі на містку під шопою та позакурювали люльки, другі пішли в село, а Фелікс Пренель замкнув ся в комнатї на засувку і робив рахунок з цїлого дня. Аж тепер був Маркиль вільний, він вхопив свій флет і побіг чим дух на гору в лїщину, що росла край полянки. Розхиляючи галузе, лїз крізь корчі і сїв собі на другім боцї край поля з пахучою конюшиною.

Під ним в долинї, в селї показувались сьвітла, а на чистім небі заблисла зірка. Она мигкотїла і танцювала мов блудне сьвітло, як коли-б хотїла прикликати і многі свої товаришки. Маркиль дивив ся на то, як она нїби танцювала і его взяла охота заграти їй до танцю. Повеслись прекрасні ритмічні звуки флета мов пишні ракети і лунали далеко серед тихої ночи. Була то собі звичайна народна пісня, але зручні пальцї Маркиля вміли вплести в ню такі арабески, що з неї зробила ся пречудна фантазия, прибаглива і розкішна як той танець малої зірки.

Тереня сидїла на лавочцї в огородї і слухала тої дивної музики так уважно, що аж дух в собі заперла, мов би бояла ся, щоби анї одного голосочка не пропустила, що заносив до неї нічний вітерець. То було зовсїм щось иншого, як то що она доси чула.

— Ог до такої музики я би танцювала — сказала она наконець півголосом сама до себе.

— Та й будеш незадовго, коли схочеш — відозвало ся поза нею.

То був єї батько, що відчинив був тихенько вікно і також прислухував ся музицї.

— Я не знаток — говорив він дальше. Мій учитель все бувало казав, що я не маю уха, але коли хотїв мене за него потягнути, то знайшов зараз одно і друге! Але й не треба бути учителем, щоби на стілько розуміти, що той хлопчище чудно грає на флетї. А ти що на то Тереню?

— Тихенько, тихенько — просила она, бо не можна добре чути.

(Дальше буде)

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.